i zmenšení výnosnosti lázní. Jen v tomto případě by se mohlo mluviti o škodlivém užívání lázeňského podniku, t. j. o užívání škodlivém pro pronajímatele. Když však je nesporno, že žalovaný vedl lázeňský podnik v roce 1920 a je zjištěno, že sice se vyskytly a byly prokázány některé závady ve vedení tom, avšak je dále nesporno, že r. 1921 byla návštěva lázní těch nicmeně ještě četnější nežli r. 1920, neutrpěl pronajímatel lázní žádné škody, výnosnost lázní neklesla, nýbrž naopak stoupla a nelze proto mluviti o tak značném škodlivém užívání (vedení) lázeňského podniku, aby to odůvodňovalo okamžité, předčasné zrušení poměru nájemního, jaké má na zřeteli zajisté jen v důležitých případech § 1118 obč. zák.

Čís. 2084.

Pokud jest svědecký výslech způsobilým prostředkem k osvědčení.

(Rozh. ze dne 6. prosince 1922, R II 443/22.)

Žalobcově žádosti za povolení zajišťovací exekuce soud prvé stolice vyhověl, rekursní soud ji zamítl. Důvody: Žalující strana byla podle § 370 ex. ř. povinna, soudu důvody pro povolení zajišťovací exekuce podle § 274 c. ř. s. a § 78 ex. ř. osvědčiti. Jmenovala ovšem několik osob za svědky, avšak tyto bydlí vesměs mimo obvod okresního soudu v sídle sborového soudu, u něhož byl návrh podán, takže by bylo bývalo podle § 328, čís. 2 a 3 c. ř. s. účelno, dáti je vyslechnouti dožádaným soudem. Je tedy jasno, že tyto důkazy ihned provedeny býti nemohly a že se proto k osvědčování podle § 274 c. ř. s. nehodí. Proto měl soud prvé stolice pro nedostatek nutného osvědčení návrh na zajišťovací exekuci zamítnouti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

§ 370 ex. ř. činí povolení zjišťovací exekuce odvislým na osvědčení, že by jinak dobytí přisouzené pohledávky bylo zmařeno, nebo podstatně stíženo. Dle § 274 c. ř. s. a 78 ex. ř. lze osvědčení provésti, vyjma důkazu výslechem stran, všemi průvody, pokud jen lze jich bez odkladu použiti. Nabízí-li tedy vymáhající věřitel osvědčení svědky, musí svědky buď k soudu přivésti, nebo se nabídnouti, že je k soudu k nařízenému roku přivede. Důkaz svědecký, jenž by měl býti proveden soudcem dožádaným nehodí se k osvědčení (Klein. Vorlesungen str. 169). Ač vymáhající věřitel navrhnul zjišťovací exekuci u krajského soudu v Olomouci, vedl nicméně k osvědčení vesměs svědky, bydlící v Mor. Šumperku, a nenabídl se, že je k soudnímu výslechu do Olomouce přivede, tak že by dožádáním jich výslech proveden býti musil. Z toho vidno, že tento důkaz svědecký se k osvědčení nebezpečí, v § 370 ex. ř. předpokládaného, nehodil. Jiného osvědčení vymáhající strana nenabídla a o nějakých sporech a exekucích, proti povinné straně zahájených, se v návrhu exekučním nezmínila, takže zůstalo zmíněné vymáhajícím věřitelem tvrzené nebezpečí

neosvědčeno. Nebylo tudíž dosti učiněno podmínce § 370 ex. ř. a proto právem soud rekursní návrh exekuční zamítl.

Čís. 2085.

Odklad exekuce vyklizením (nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n.) vyloučen jest pouze ohledně těch, kdož používali místnosti hned od počátku bez všeho oprávnění: vztahuje se však na zaměstnance s bezplatným bytem, jichž služební poměr pominul.

(Rozh. ze dne 6. prosince 1922, R II 446/22.)

Po skončení služebního poměru zavázal se zaměstnanec smírem, že vyklidí do 15. července 1922 byt, jehož dosavad užíval na základě služebního poměru. Ježto tak neučinil, vedl zaměstnavatel proti němu exekuci na vyklizení. Povinný žádal za odklad exekuce. Soud prvé stolice odklad povolil, rekursní soud návrh na povolení odkladu zamítl. Důvody: Na odklad, o nějž tu žádáno, platí ovšem ustanovení § 1 nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n. Rekursní soud sdílí náhled prvého soudu, že povinný beze své viny za byt nynější nemá přiměřené náhrady. Avšak přes to nelze mu odložení exekuce povoliti, neboť povinný zrušil již v lednu 1922 služební poměr ke stěžovatelce, na základě kteréhožto poměru naturální byt měl jako součást platu. Nejsa tedy již po delší dobu ve službách stěžovatelky, a neodváděje jí dle vlastního doznání z bytu toho žádného platu, obývá onen byt zcela bezdůvodně. Vzhledem na výjimečnou povahu nařízení nelze je rozšiřovati na osoby používající bytu beze všeho právního důvodu, tedy také ne na bývalé úředníky, kteří bydlí v naturálním bytě na základě dřívějšího, avšak již zaniklého poměru služebního, neboť tu nejde již ani o poměr nájemní, ani o jiný poměr mu podobný, nýbrž jen o faktické používání bytu bez právního důvodu (§ 1 cit. nař.).

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvého soudu.

Důvody:

§ 1 vládního nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n. výslovně uvádí mezi povinnými, kteří mohou žádati odklad exekuce vyklizením používaných místností, zaměstnance s bezplatným bytem. A o takového zaměstnance zde jde. Povinný byl zaměstnán v průmyslovém závodě vymáhající strany a byl mu přidělen po čas jeho zaměstnání v závodě naturální bezplatný byt. Byt zaměstnancův byl zde součástí jeho mzdy a nelze tvrditi, že bytu používal beze všeho důvodu. Vystoupením ze služeb vymáhající firmy přestal ovšem důvod k podržení bytu, jako přestane důvod k podržení bytu u každého nájemníka, když prošla lhuta výpovědní; kdyby však zánik důvodu k podržení bytu měl býti rozhodujícím, pak by vůbec použití odkladu exekuce dle cit. vládního nařízení bylo nemožným, neboť právě zánik důvodu k podržení bytu jest podmínkou exekuce na vyklizení bytu a teprve, když je tu možnost exekuce, může se jednati o jejím odložení. Použití cit. vládního nařízení není možným tam, kde už hned od počátku nájemník neb používatel